

KEILAILUA EI ARVOSTETA TARPEEKSI

MIKA LAHTI, 16. on nopeassa ajassa noussut maamme juniorkielailun terävimpään huippuun. Mikä sai sinut alunperin innostumaan keilailusta?

– Muutamien koulukaverin kanssa päätimme lähteä kokeilemaan miltä keilailu tuntuisi. Alussa innostukseni ei ollut kovinkaan suurta, mutta hankittuani oman pallon noin vuoden kuluessa ensimmäisestä kokeilusta, innostuin lajiin enemmän.

Miten keilailu on vaikuttanut koulunkäyntiisi ja muihin harrastuksiisi?

– Koulunkäyntiin se ei ole vaikuttanut juuri lainkaan, mutta jalkapallosta oli luovuttava, koska aika ei tahtonut riittää.

Olet varmaan saanut keilailun parista paljon uusia ystäviä. Miten koet keilailun ja yleensä urheilun merkityksen ihmisten välisenä kanssakäymisenä ja ns. sosiaalisen seurustelumuotona?

– Kun on yhteinen puheenaihe esim. keilailu, niin juttua syntyy helpommin ja näin tutustuu jatkuvasti uusiin ihmisiin.

Koetko keilailun todellisenä urheiluna? Sinähän olet pelannut myös jalkapalloa, joten voit omakohtaisesti vertailla näitä kahta lajia, esim. fyysisten ja henkisten ominaisuuksien osalta.

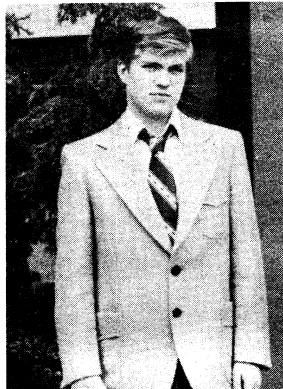
– Tottakai on sanottava, että jalkapallo on fyysisesti raskaampaa, mutta toisaalta keilailussa tarvitaan enemmän henkisiä voimavaroja. Tietenkin hyvä peruskunto on myös keilailussa välttämätön, ainakin tietyllä tasolla pelattaessa.

Minkä näkisit syynä siihen, että nuoret eivät ole ottaneet keilailua ns. omakseen? Mikä pitää nuoret poissa radoilta?

– Suurin syy lienee se, että läheskään kaikilla paikkakunnilla ei ole keilahallia ja yleensä lajia vierastetaan, koska keilailu ei ole kansallisestikaan kovin arvostettu tai tunnettu.

Entä mitä olisi tehtävä asian parantamiseksi?

– Koulujen liikuntatunnille olisi saatava lisää keilailua ja sen luonnetta olisi nykyisestään muutettava. Nykyään keilailu perus-

Mika Lahti

kouluissa perustuu pitkälti vapaaehtoisuuteen.

Miten on keilailun yleinen arvostus? Arvostetaanko keilailua tarpeeksi?

– Ei arvosteta. Usein kuulee sanottavan, että "ei keilailu ole urheilua vaan keilailua". Syynä tähän on mielestäni se, että keilailussa ei tarvita paljon fysiikkaa ja urheiluksi katsotaan usein vain "fyysinen rasitus".

Ja vielä lopuksi tavanomaiset kysymykset keilajalle: Mikä on paras saavutuksesi keilailussa?

– Henkilökohtainen finaali-paikka juniorien EM-kilpailuissa 1982.

Mikä on tavoitteesi keilajana?

– Maajoukkueeseen olisi kiva päästä ja yleensä edustustehtäviin.

Mitkä ovat tämänhetkiset nähtävätkeski?

– 1 sarja 279, 3 sarjaa 744 ja 6 sarjaa 1330.

Nyt sinulla on mahdollisuus lähettää terveiset kaikille keilajille.

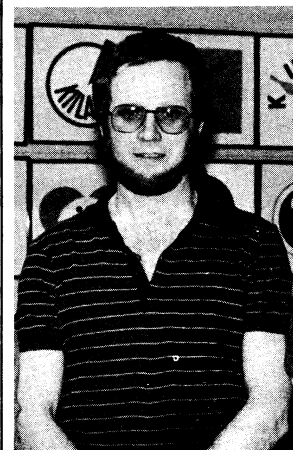
Mitä haluaisit sanoa heille?
– Tehdään keilailusta kaikille mieluinen harrastus.

HARRI JÄRVINEN

Ennakoasenteet o vaarallinen tekijä

■ Hyvin moni keilaaja suhtautuu määrättyyn halliin tai peliolo-suhteisiin aikaisemman kokeilun, joko myönteisen tai kielteisen, perusteella ja voi näin ennen radalle tuloaan pilata pelinsä melko täydellisesti antautumalla henkisesti, vaikkei siihen sillä hetkellä saattaisi olla mitään syytä "kelien" puolesta. Joskus tämä asennoituminen voidaan kuulla kommentina: "Täällä ei voi saada mitään, tämä on sellainen paikka." Kukaan ei voi kieltää etteikö jokaisessa hallissa joskus olisi hankalia peliolo-suhteita, mutta levittämällä em. suhtautumistapaa varsinkin nuorten keilajien keskuuteen tehdään paha virhe.

Kun optimiolosuhteissa tehtyjen kovien tulosten jälkeen mennään radoille, jotka vaativat pelityylin muutosta ja epäonnistutaan, lievitetään olotilaa yhtymällä joidenkin itserakkaiden keilajien lausuntoihin "mahdottomista" rataolosuhteista. Vaikka peli olisikin menetetty ja tappio tosi-

Pekka Tuominen on menestynyt KIKen rojauksessa vuosien varrella erinomaisesti.

Lau
asi
ehk
der
tak
sen
ana
mer
tell
suo
kitt
"nc
on

T
n
te

K
ju
k

EINO KENKKILÄ

KEILAAJA 4/1982

– Tampereen ainoa

”akateeminen keilavalmentaja”

Tampereella oli keilattu jo ennen vuotta 1938, jolloin Mäntseen tuli ensimmäinen oikea keilahalli. Ennen vuotta 1938 keilailua oli harrastettu sellaisissa ruuhkalleissa, joissa heitettiin reitillä visapalloilla.

Eppukin kävi kokeilemassa pallonpyörittämistä joskus. Eppu oli tuolloin nuori mies. Omien sanojensa mukaan hän harrasti melkein kaikkia urheilulajeja paitsi painia, mitä nyt paini silloin tällöin poikasena. Epulle läheisiä lajeja olivat jalkapallo, jääpallo, nyrkkeily, voimistelu, uinti ja vauhdittomat hyyt. Keilauransa hän aloitti silloisen työjohtajansa kutsusta. Vuosi oli 1938 ja halli oli Pirkankadulla.

– Omahyväisesti sanottuna alku oli lupaava. Innostus oli kova ja heti alkajaisiksi minua kehoitettiin ottamaan osaa kilpailuun. Alokasluokka oli C ja kuinkas ollakaan, heitin koko 4-sarjaisen kilpailun parhaan tuloksen 794! Innostushan vain tuosta alkumestyksestä kasvoi ja siitä se keilauharrastus toden teolla alkoi, muistelee Eppu.

Vuosikymmenien ajan Eppu oli mukana erilaisten seurojen toiminnassa. Vuonna 1948 Eppu saavutti mestarintittelin ja hän pääsi mukaan kaupunkiotteluun Lahtea vastaan. Eppu innostui lajiin yhä enemmän. Nykyisin Eppu keilaa Tkk:ssa, on keilannut viimeiset 30 vuotta. Tkk on Epun mukaan pirteä ja elinvoimainen seura; toiminta on hyvin vilkasta.

Kun miehet vuoteen asti alkoivat olla kilpailukelpoisia, syntyi Tkk:laisista sellainen 8 miehen porukka, joka kiersi viikonloppuisin tunnetuissa keilahalleissa aina ulkomaita myöten. Pal-

Eino Kenkkilä

kintojakin kertyi Epulle valtava määrä. Lukumäärää ei Eppu osaa tarkalleen sanoa, mutta lähempänä tuhatta kuin viittäsataa niitä kuitenkin on.

Vuodesta 1974 lähtien Eppu on toiminut keilaohjaajana. Hän on käynyt kaikki kurssit. Päivisin hän opettaa koululaisia ja jo kuuden vuoden ajan hän on ollut Tampereen Yliopiston keilaohjaajana, josta hän on saanut lempinimen ”ainoa akateeminen keilavalmentaja Tampereella”.

Eppu on nykyisin eläkkeellä ja keilailu on muodostunut yhä mielekkäämmäksi harrasteeksi.

– Opetuksen ohessa voi rupertella ystäviensä kanssa ja olen pannut merkille, että keilailu on niitä lajeja, joka kehittää vilpitöntä ystävyyttä sekä miesten että naisten kesken.

– Alkää unohtako seuraajien tuomaa todellista ystävyyttä meidän kaikkien kohdalla. Vaikka suuressa määrin on siirtynyt melkein ammattilaisuuteen ja keilailun merkitys on kasvanut ja välineet parantuneet, muistuttaa Eppu. – P/J

KEILAAJA
16 KESÄKUU 1982

NILO SAARIKKO 60 vuotta

SKL:N LIITTOVALTUUSTON VARAPUHEENJOHTAJA SEKÄ TAMPEREEN KEILAILULIITON PUHEENJOHTAJA NILO SAARIKKO TÄYTTI 60 VUOTTA 15.6.1982. NILO SAARIKKO ON KOKENUT KEILAILUN JÄRJESTÖMIES, JOKA KOKO SYDÄMELLÄÄN VIE ETEENPÄIN KEILAILUHARRASTUSTA. SAARIKON LINJALLE ON TYYPILLISTÄ RAUHALLINEN JA SOVITTELEVA ASIOIDEN KÄSITTELY MUTTA JOSKUS OVAT TIUKATKIN OTTEET VÄLTTÄMÄTTÖMIÄ, KUTEN HÄN ITSE TOTEAA.

Niilo Saarikko kertoilee tästä jalosta harrastuksesta seuraavaan tapaan:

— Aloitin keilailun talvella vuonna 1958. Muistelen näin jälkeensä, että alussa hieman arkailin koko keilaamista. Tuohon aikaan oli vielä vallalla käsitys, että keilailu on eliittiruuhia.

Keilailu on laji, johon pitää heti alun pitäen paneutua toisisaana ja uhrata aikaa, jotta se paljastaa salaisuutensa ja näin pääsee vähin erin juonesta kiinni. Näin tein itsekin. Harjoittelimme ystäväni Erkki Viitamäen kanssa tiiviisti ja tulostakin syntyi melko pian. Jo vuonna 1960 saavutimme Aku Mäenpään kanssa Tampereen parimestaruuden ja henkilökohtainen TKL:n mestaruuskin irtosi vuonna 1969. Tässä yhteydessä on paikallaan mainita, että Niilon poika, tunnettu kouluttaja ja hyvä keilaaja Jarmo Saarikko, voitti Tampereen Mestaruuden vuonna 1979 samalla pallolla, kuin isänsä 10 vuotta aikaisemmin. Varsin erikoislaatuinen tapaus, vai mitä?

— Niihin aikoihin kun aloitin, oli heittotekniikan oppimisessa suuria vaikeuksia, koska ohjausta ei ollut saatavilla. Tämä asia on täällä Tampereella nykyisin hienosti hoidettu. Ainahan hallitua kuitenkin löytyi joku ystävä, joka oli altis neuvomaan niiden tietojen pohjalta, joita tuolloin ylipäättäväsi oli. Muistuu tässä mieleeni eräs pikku seikka, kun Esko Kallio sanoi minulle kerran, että hankippa Nipa itsellesi korolliset keilakengät, äläkä käytä enää noita "luistimia," niin alkaa tulostakin syntyä! Esko oli oikeassa.

— Seuranani on alusta saakka ollut TKK, eli Tampereen Keilakerho, johon pääsin sattumalta. Yritin pariin muuhun seuraan ensin, mutta vapaita paikkoja ei ollut. Olin hieman ihmeissäni, kun huomasi, että seuroihin ei mennä, vaan niihin otetaan! — Tähän asiaan on liitoissamme kiinnitettävä tänäänkin suurta huomiota. On ymmärrettävää, että seuroja on mahdotonta paistuttaa liian suuriksi. Sopivan suuruinen jäsenmäärä on harrastuksen ja seuran jäsenen kannalta ratkaisevan tärkeää. Uusien keilaajien on kuitenkin nopeasti päästävä mukaan seuratoimintaan ja täl-

löin uusien seurojen perustamisen, kokeneempien johdolla ja esimerkiksi keilakoulujen yhteydessä, on eräs, Tampereellakin hyvin toiminut malli; ja toki niitä paikkoja vanhoihin seuroihin aina järjesty.

On ollut ilo olla TKK:n jäsenenä, sanoo Niilo Saarikko. — Puheenjohtajatehtävä on minulle uskottu yli 10 vuoden ajan. Seuratoimintamme on ollut vilkasta ja siinä on pyritty huomioimaan koko jäsenistö. "Tähtikeilaajia" ei seuraamme ole tullut, vaan kaikki TKK:laiset ovat oman seuran kasvatteja. Seuramme jäsenmäärä on tällä hetkellä yli 70.

On ollut arvokas asia saada toimia liittomme johtokunnassa nyt jo kymmenen vuoden ajan. Vuonna 1976 minulle suotiin kunnia tarrua TKL:n puheenjohtajan nuijaan ja tässä työssä yritän edelleen tehdä parhaani.

Mennyt aika on pitänyt sisälleen vaikeita tilanteita; siihen on liittynyt ongelmia mutta myöskin erittäin myönteisen kehityksen jaksoja. Kaiken kaikkiaan on kuitenkin tyytyväisyys ensimmäisellä sijalla.

— Keilailu on Tampereella edelleen noususuunnassa. Suurin kiitos tästä lankeaa alkeiskoulutukselle. Vuodesta 1979 lähtien ovat kailakoululaiset perustaneet

5 uutta seuraa, joissa on yhteensä noin 200 jäsentä. On merkille pantavaa, että nämä uudet seurat ovat varanneet Kaupin hallista lähes 100 ratatuntia viikkoa kohden. Se on paljon se! Jokin aika sitten tämä ei olisi ollut mitenkään mahdollista, koska hallissamme oli ainoastaan 16 keilarataa. Keväällä 1981 valmistui hallimme 8 radan laajennusosa ja nyt 24 rataa pystyvät huomattavasti paremmin palvelemaan jatkuvasti lisääntyvää keilaajajoukkoa. Erityisen iloinen olen sen vuoksi, että Tampereen kaupungin päättävissä elimissä suhtauduttiin laajennushankkeeseemme myönteisesti. Sitä en tiedä, mitä ajattelevat ne liittomme jäsenet, jotka 4 vuotta sitten vastustivat laajennussuunnitelmia. Tarpeellisuus on nyt kuitenkin osoitettu.

Hallimme käytöstä toteaisiin vielä erikoisen ponnekkaan veteraanikeilailun sekä aktiivisen firmakeilailun muun, vireän keilailutoiminnan ohella ja kuten aikaisemmin mainitsin, koulutus on hallikuvassa näkyvällä paikalla.

Lopuksi toivon, että Suomessa ymmärrettäisiin, että keilailu on ensisijaisesti harrastus. Harrastus ja laji, jonka ylläpitävät tuhanet keilailun harrastajat. Tämä tosiasia tulisi ymmärtää kaikissa kehittämissuunnitelmissa. — p

"Ihmemiehen osanottoputki katkesi

Veteraanitoiminta on meikäläisessä keilailussa kunnioitettavan aktiivista. Veteraanien joukossa on mm. sellainen teräsuorukainen kuin Nyyssösen Jussi, joka lähes 90-vuotiaana vielä jaksaa ja viitsii liehua keilaradoilla.

— USA-lainen Bill Doehrman on kuitenkin eräissä mielessä voittamaton. Indianalainen 94-vuotias ihmemies on nimittäin ottanut osaa USA:n tärkeimpään keilatornaukseen 71 kertaa peräkkäin. Vuodesta 1908 lähtien Doehrman on ottanut osaa jokai-

seen järjestettyyn ABC-turnaukseen. Ainoastakaan hän ei ole ollut poissa.

Tänä vuonna Doehrmanin historiallinen "putki" kuitenkin katkesi. Hän oli ilmoittautunut mukaan Baltimoressa keilattavaan turnaukseen, mutta lievä sairaus pakotti hänet jäämään kotiin.

Doehrman oli 20-vuotias kun hän ensimmäisen kerran oli mukana ABC-turnauksessa Cincinnatiassa. Vuonna 1922 hän oli joukkuekapteeni voittaneen 5-miesjoukkueen kapteeni. Urheilun historiaa tehnyt Doehrman ei viime vuosina menettänyt näkökykyänsä takia pystynyt keilaamaan kuin kolme sarjaa 9-sarjaisesta kilpailusta. Tämä oli hänestä ärsyttävää, sillä hän olisi halunnut keilata kaikki yhdeksän sarjaa.